

РЕШЕНИЕ

№ 723

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11074** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], срещу решение (без номер) от 23.01.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 13469/2016 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 9 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 11/12.07.2016 г. издадено от зам. директор на ГДПБЗН – МВР.

С оспореното НП на касатора са наложени две „имуществени санкции“ в размер на от по 5000 лева всяка на основание чл.263, ал. 1 във вр. с чл. 269, ал. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи, за нарушение на чл. 27, ал. 1 от Наредба № 8121з-906 от 30.07.2015 г. за изискванията към продуктите за пожарогасене, редът за оценяване и удостоверяване на съответствието им с тези изисквания, задълженията на производителите, вносителите и дистрибуторите на продукти за пожарогасене и за реда на контрол (Наредбата).

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради неправилно прилагане на материалния закон.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят не се представява.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел че на 19.05.2016 г. при извършена проверка, в магазин на [фирма], находящ се в [населено място], район „П., ж.к. „Х. Д. – II част, [улица] било установено, че касаторът в качеството си на дистрибутор е предоставил на пазара продукти за пожарогасене, без да са били придружени от документите по чл. 20 и чл. 21 от Наредбата, а именно без декларация по чл. 22 от същата, тъй като продуктите не са били оценено и удостоверено съответствие с изискванията към продуктите за пожарогасене, не са били включени в списъка на сертифицираните продукти за пожарогасене по чл. 30 от Наредбата и за тях не е било издадено удостоверение за съответствие, съгласно чл. 14, ал. 1 от Наредбата. Резултатите са обективирани в констативен протокол от 26.05.2016 г., връчен на сочения за нарушител. Посочено е, че и двете нарушения са за първи път.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушението е извършено, поради което е потвърдил процесното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, на Д. на 28.05.2020 г. Жалбата е подадена на 11.06.2020 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 1027061, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3

от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 19.05.2016 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 19.11.2020 г. С оглед на тези констатации, решението на СРС следва да бъде отменено, като по същество се отмени и оспореното НП.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 23.01.2020 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 13469/2016 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, 9 състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 11/12.07.2016 г. издадено от зам. директор на ГДПБЗН – МВР.

Решението е окончателно.